

Synden är försonad och Anden utgjuten

- Pingstbetraktelse -

... Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

(Apg 2:1-11)

Vi har lämnat *Påskan* och *Kristi himmelfärdsdag* bakom oss och är på väg in i kyrkans nästa festcykel. Vi kallar den *Trefaldighetstiden*, medan våra bröder och systrar i Lettland kallar denna tid av kyrkoåret för *Pingsttiden*. Pingsten inföll under en av de judiska högtiderna som kallas för *Veckohögtiden* (2 Mos. 34:22). De firade det ögonblick då Gud gav sitt folk budorden på berget Sinai. Gud visade sig på berget genom stormen och elden. Här blev Israel Guds utvalda folk – Guds församling – ett heligt folk (2 Mos. 19: 6ff).

På ett annat ställe i Gamla testamentet, hos profeten Jeremia läser vi att Gud en gång skall ingå ett nytt förbund med sitt folk. Guds bud skall då inte vara inristade på tavlor av sten utan kommer att skrivas in i människors hjärtan (Jer. 31:33). Guds folk kommer att bli ut-

rustade med kraft ifrån höjden, en kraft som verkar i deras inre och som hjälper dem att leva efter Guds vilja, att leva i Guds kärlek.

Påskens glädje

Detta löfte uppfylldes genom Jesus Kristus. På Långfredagen, klockan nio på förmiddagen, restes Jesus kors på Golgata utanför Jerusalems murar. Han blev korsfäst och dödad för vår skull. I stället för att vi, på grund av vår synd och bortvändhet från Gud skulle dömas och för evigt bli fördrivna från Guds ansikte så gick Jesus in i vårt ställe. *Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig?* löd Herrens ord från korset då han dog i vårt ställe. Jesus blev så vår Frälsare. Han och ingen annan ger världen liv.

Tidigt på Påskdagen uppstod Jesu från de döda. Det var en fullständig och för-

krossande seger över döden, synden och alla onda krafter. På Kristi himmelfärdsdag, när Jesus besteg tronen i himlen för att sitta på Faderns högra sida, befallde han sina lärjungar att stanna i Jerusalem tills de utrustats från höjden, det vill säga blivit fyllda av den Helige Ande. De skulle då få kraft att vara vittnen om Jesus i Jerusalem och runt om över hela världen.

Pingstens under

Omkring klockan nio på morgonen på Pingstdagen så var det som om en storm drabbade Jerusalem. Över apostlarna kom det som tungor av eld – de blev fyllda med den Helige Ande. Folk kom från alla håll för att se vad som hade hänt. De var pilgrimer från hela världen. Folket träffade lärjungarna till Jesus och hörde dem sjunga och vittna om Guds ära och väldiga gärningar. Det var något ovanligt, konstigt med lärjungarnas lovsång. Det var inte bara på hebreiska som de sjöng och lovade Gud. Ledda av Anden sjöng och vittnade lärjungarna på många olika språk. Pilgrimerna kunde höra evangeliet på sitt eget språk och förstå Guds frälsningsverk genom Jesus Kristus.

Det står skrivet att människor känslomässigt reagerade olika när de hörde lärjungarnas vittnesmål. Några undrade om vad som hände. En del gladdes med apostlarna, medan andra reagerade negativt. Tänk dig – du reser någonstans utanför Sverige. Du kommer in i en

byggnad och plötsligt får höra lovsånger på svenska! Jag skulle bli förvånad, men också mycket glad, om jag kom in i en utländsk kyrka och möttes av lovsång och förkunnelse på mitt eget språk.

Jesus Kristus – vår uppståndne och levande Herre utgöt sin Helige Ande över sina lärjungar, över sitt folk. Från denna stund blev de utrustade med kraft från höjden till att vara vittnen om Jesus och evangeliet i hela världen. Anden hjälper Guds folk så att de inte förblir i själviskhet eller förlamas av denna världens sorger och bekymmer, utan blir effektiva vittnen om frälsningen i tro på Jesus.

Uppfylld av Anden

Av denna anledning är det viktigt att vi låter oss fyllas av Anden. Det är en process som på dopets grund sker varje dag i gemenskapen med vår Herren. Det sker genom bibelläsning och bön. Det sker då vi möts för att gemensamt lova och tacka Gud i gudstjänsterna och när vi tar emot nattvarden. Genom nådens medel förnyas och stärks tron på Jesus. Under den Helige Andes ledning följer frukt som ger välsignelse för Guds rikets utbredande i en mörk och vilsen värld.

Jesus sade: ... *Vad hjärtat är fullt av, det talar munnen* (Luk. 6:45). Ett hjärta fyllt med Jesu kärlek får konsekvenser för omgivningen. Ett hjärta fyllt av Anden

visar andra människor vägen till Jesus. I Anden sjunger hjärtat lovsång och jublar över Guds väldiga gärningar genom Jesus Kristus.

När människors hjärtan fylls med världens värderingar och synd så börjar de att jämföra sig med andra och söka efter världslig rikedom och framgång. Själviskheten lägger sig som ett lock över hjärtat och hindrar dess lovsång till Gud. Kärleken till Jesus hålls tillbaka och kan i värsta fall kvävas helt och försvinna.

Anden hjälper oss att se och bedöma världen vi lever i. Då avslöjas lögnerna och vi blir rustade. Den Helige Ande utgjuts över Guds kyrka, och "vittnar

med vår ande att vi är Guds barn" (Rom. 8:17). I tro är vi kallade att leva och låta oss ledas av Anden. Aposteln Paulus uppmanar:

Men du gudsman, ... sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet. Kämpa trons goda kamp, grip det eviga livet som du blev kallad till ... (1 Tim. 6:11-12). Amen!

Magnus Olsson, präst

✍

Missionsprovinsen
i Sverige

Kansli och redaktion: Thorburnsgatan 5, 412 64 Göteborg.

Tel 031 - 51 42 47 – normalt kl 9-14 tisdag, torsdag och fredag

E-post: info@missionsprovinsen.se | Plusgiro nr: 165 78 21 – 3

Från biskopens bord

- Maj 2015 -

Diverse organisationsförändringar

Vid Missionsprovinsens biskopsmöte i Stockholm den 13 mars uppdaterade vi varandra om pågående åtaganden i Sverige och i utlandet.

En viktig punkt på dagordningen var frågeställningen *Biskopskollegiet i dag och i framtiden?* +Göran har som bekant aviserat sitt önskemål att pågå åldersskäl få träda tillbaka som biträdande biskop. Jag har dock bett honom att fortsätta ytterligare en tid så att nödvändiga förändringar i biskopskollegiet kan genomföras på lämpligt sätt. Provinsordningen anger följande (5 kap om *Ämbete och tjänster*, § 9):

En Missionsbiskop leder Missionsprovinsen. Denne har vid sin sida biträdande biskopar till det antal Provinskonventet fastställer.

Missionsbiskop väljes enligt ordningen i 5 kap 16 §.

Biträdande biskop utför sina uppgifter på uppdrag av Missionsbiskopen i dennes ställe.

I biskopskollegiets samråd konstaterades att gällande ordning, missionsbiskop och två biträdande biskopar, kan bibehållas och avvecklas genom naturlig avgång. Från vår horisont finns därför inget förslag till Provinskonventet att välja och kalla någon ersättare när +Göran så småningom träder tillbaka.

Missionsprovinsens stiftsstruktur får genomtänkas och beslutas i förhållande till sin tillväxt. Fr o m ett 30-tal koinonior kan det finnas anledning att etablera ytterligare ett stift med en egen biskop.

Biskopskollegiet övervägde också tänkbara scenarier under den närmaste femårsperioden, med tanke på ålderskonstellationen (+Göran är 75 år, +Roland 63 år och +Lars 60 år). Under tecknad är redo, om hälsa och krafter bistår, att fortsätta som missionsbiskop ytterligare 2–4 år framåt i tiden. Jag vädjar till Er att ha denna process i åtanke, i bön om Guds fortsatta ledning!

När biträdande biskopar träder tillbaka, behövs uppbackning för missionsbiskopen. Därför är det min avsikt att under årets lopp utnämna 4-5 prostar. Provinsordningen anger följande (6 kap om *Missionsprovinsens organisation och förvaltning*, § 15):

Om så är önskvärt kan Konsistoriet besluta att upprätta kontrakt inom Missionsprovinsen.

I förekommande fall utser Missionsbiskopen kontraktspastor att biträda honom med ledning och tillsyn av kontraktet, eller uppdrar åt biträdande biskop att fullgöra denna uppgift.

Vårt land kan förslagsvis delas in i 4-5 olika kontrakt: *Nord, Öst, Syd* och *Väst*. Eftersom de flesta koinoniorna finns i

Väst, vore det naturligt med en uppdelning i *Sydväst* respektive *Nordväst*.

Utnämning av prostar kommer jag att företa efter att ha konsulterat prästkollegiet, som har en rådgivande funktion.

Provinssekreterare Bengt Birgersson trappar av åldersskäl successivt ner sina åtaganden. I samråd med Bengt har jag övervägt hans fortsatta insatser: primärt församlingsbyggande verksamhet och arbete med publikationer av olika slag. Missionsrådet har tillsatt ett Administrationsutskott, som bl a arbetar med Bengts fortsatta funktioner, inklusive frågan om provinssekreterartjänstens framtid. Provinsordningen anger följande (6 kap om *Missionsprovinsens organisation och förvaltning*, § 13):

Provinskonventet kan utse en Provinssekreterare.

Provinssekreteraren är underställd Missionsrådet och Missionsbiskopen. Provinssekreterarens uppgifter kan vara:

- att med missionsbefallningen som grund utarbeta planer för Missionsprovinsens utveckling och konsolidering.
- att samordna verksamheten inom Missionsprovinsen, mellan dess beslutande organ och dess koinonior.
- att ansvara för Missionsprovinsens administration.
- att hålla kontakt med bibel- och bekännelsetrogna ämbetsbärare, lekmän, församlingar samt andra samfund och organisationer inom och utom Sverige.

- att samordna kontakter med media.

Provinssekreteraren är med yttrande- och förslagsrätt adjungerad till samtliga Missionsprovinsens beslutande organ.

Jakob Okkels har sedan 2005 arbetat på Missionsprovinsens kansli i lite varierande deltidstjänster. Som bekant har Missionsrådet beslutat att i allt större grad utföra kanslitjänsten på frivillig basis – en del rekrytering återstår!

Hösten 2008 prästvigdes Jakob och han nu har kallats som pastor till koinonian i Kisa (15% tjänst) och flyttar i månadsskiftet maj-juni, tillsammans med Christina och dottern Judith. Dessutom har Jakob ett församlingsplanteringsuppdrag i Linköpings-regionen som finansieras av Kyrkliga Förbundets Givartjänst (20% tjänst). Under en övergångstid bistår Jakob kansliet på distans och går samtidigt in i en ny tjänst: biskopens adjunkt (40% tjänst), inklusive redaktörskapet för *Sändebrevet* (10% tjänst). Administrationsutskottet arbetar med de sista detaljerna för denna tjänst – vi har anledning att återkomma med ytterligare information om detta.

Besök i Wittenberg

Den 2–8 maj hade jag förmånen att å Missionsprovinsens vägnar delta i ett par olika evenemang i "reformationens huvudstad". Den 3 maj invigdes *Latinska skolan*, som kommer att fungera som "en missionsstation", ett konferenscenter för teologisk utbildning, etc.

Den 5–7 maj arrangerade *Lutheran Church – Missouri Synod (LC–MS)* en teologisk konferens för mer än 100 kyrkoledare under rubriken *Celebrating the Reformation Rightly – Remembrance, Repentance, Rejoicing*. I föredrag och samtal belystes reformationens historia och innehåll, vilket i ljuset av vår samtid ger anledning till bot och bättring, för att åter i tacksamhet, glädje och med frimodighet se framtiden an. Arvet från reformationen förpliktigar till ... *att fortsätta kampen för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga* (Judas brev 3).

För ytterligare information hänvisas till *Sändebrevet* (nr 81, sid 7), mina bloggar på Missionsprovinsens hemsida: *Latinska skolan* och *Wittenberg-konferens*. I tidningen *Kyrka & Folk* finns också

artiklar om ovan nämnda evenemang (nr 21 & 22).

Kenya

Missionsprovinsen har i sin historia en nära relation till *Evangelisk-lutherska kyrkan i Kenya* (ELCK) – vår episkopala struktur etablerades i hög grad tack vara detta samarbete. I tacksamhet för detta initierades 2007, på ELCKs begäran, det s k *Taita Taveta*-projektet: drygt 100 000 kronor har skänkts för detta ändamål. Tack till alla understödjare för visad generositet. Samtidigt beklagar vi att projektet ännu inte kunnat implementeras. Vår avsikt är dock att tillgängliga medel skall förmedlas och förvaltas på bästa sätt. Tyvärr har ELCK under årens lopp inte kunnat förmedla en för oss trovärdig plan och

överenskommelse för projektet. Anledningen till detta kan nu tydligare skönjas. ELCK har under en längre tid inte genomfört årliga och stadgeenliga årsmöten med val till olika förtroendeposter och redovisning av förvaltade resurser. Delvis beror det på att ELCKs situation är spänningsfylld p g a geografisk spridning och stammotsättningar. Just därför är det så viktigt att en gällande kyrkoordning får styra verksamheten, inklusive sittande ledarskaps ageranden.

En annan problematik är understödjande missionsorganisationers och kyrkors i förväg "programmerade verksamhet", d v s att initiativ, beslut och resursbefrämjanden inte blivit tillräckligt förankrade i ELCK. Med välvilja förmedlas medel till angelägna projekt, men på grund av en icke genomtänkt hantering gentemot ELCK leder det i värsta fall till korruption: några inom kyrkan favoriseras.

Läget i ELCK är f n synnerligen polariserat i åtminstone två läger. Viljan till samråd och försoning förefaller vara närmast obefintlig. På distans brottas vi med vad som kan göras / inte göras. På ett sätt är det ELCKs problem som måste lösas internt, och å andra sidan är kyrkans samarbetspartners inte utan ansvar. Å Missionsprovinsens vägnar har jag under innevarande år sänt två brev till ELCKs ledning och till understödjande samarbetsorganisationer, ett i februari och ett i maj månad, med vädjan om försoning. Vi har inte mandat att lösa problematiken, men å andra sidan är vi inte oberörda av oförsonlighet bland kristna syskon. – Jag förmedlar härmed en vädjan om fortsatt bön för ELCK!

+Roland Gustafsson

Visitation i Kvillebäckens församling

Missionsprovinsens biskopar besöker församlingarna vid olika tillfällen. Ibland för att hälsa på och medverka, ibland genom mera formella visitationer. Nedan följer rapporten vid högmässan efter en sådan visitation i Kvillebäckens församling.

Kom till honom, den levande stenen, som visserligen är förkastad av människor men är utvald och dyrbar inför Gud. Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus. (1 Petr 2:4-5)

Bröder och systrar i Kristus!

Den gångna veckan har jag besökt detta andliga hus. Jag har gjort en besiktning av rummen, en del skåp och en del lådor, och har funnit att det

mesta är i god ordning. Allt detta kände jag till rätt väl, eftersom jag sov några nätter här i huset förra året. Dock är det inte detta andliga hus som aposteln Petrus skriver om, utan om ett andligt hus bestående av levande stenar med olika färger, storlek och ålder. Det andliga huset fick jag en skymt av när jag besökte en tjock A4-gaffelpärm som heter *Dopboken*. I den fann jag Guds goda ordning: alla de som Han genom det heliga dopet gjort till sina barn under denna korta tid som Kvillebäckens gudstjänstgemenskap har funnits. Ungefär 50 stycken. Imponerande. I det kristna dopet sätts vi ihop med Jesus Kristus, hans död och uppståndelse, och blir på så vis andligt levande. För det är Jesus som är den levande huvudstenen, hörnstenen och slutstenen i det andliga husbygget.

Kvillebäckens gudstjänstgemenskap är ett pågående husbygge, ännu i sin början. Därför pågår omprövningar, förändringar och förnyelse. Ni söker nya vägar och nya metoder. En metodfråga är inte med på förändringstapeten och det gäller vilket budskap, vilken lära, som ska användas. Den metoden kommer från Herren Kristus och består av Ordet, dopet, nattvarden och ämbetet. Den frågan är inte förhandlingsbar. I de samtal jag har haft har jag förstätt att ni kan skilja på lärofrågor och övriga metodfrågor. I Missionsprovinsen är vi glada för er i Kvillebäcken, ibland får vi

besök i de andra församlingarna, det friskar upp oss. Det får gärna ske oftare när ni är ute och reser. Vi behöver den inspiration ni ger, för ni är föredömen i detta att inte stå stilla utan satsa på framtiden. Detta har jag tydligt märkt när jag fått prata med barn- och ungdomsledarna, de som styr och leder i kyrkoråd och kommittéer, samt med präster och diakonissa. Vi har gått igenom åren som har gått men särskilt det aktuella nutidsläget. Det var spännande att höra om er indelning i tre distrikt efter boende och att höra hur det står till i barnkören, Emmausvandrarerna, frilufsarna och era olika planer att nå ut till fler, även äldre.

Kvillebäckens gudstjänstgemenskap står inför stora utmaningar i den nära framtiden. Många viktiga beslut måste fattas. Såsom ni ofta verkligen går in i saker tillsammans är det viktigt att ni fortsätter. Och fortsatt att sätta gudstjänsten, den söndagliga gudstjänsten, i centrum i allt vad ni gör. Gudstjänsten kan inte ersättas med något annat för där sker det viktigaste uppbyggande av det andliga huset. *"Kom till honom, den levande stenen, som visserligen är förkastad av människor men är utvald och dyrbar inför Gud. Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus."* Amen.

+Lars Artman

Högtid i Karlskrona

Lördagen den 16 maj hölls en stor högtid i den gamla vackra örlogsstaden Karlskrona i Blekinge. Kyrkliga Förbundet för evangelisk-luthersk tro (Kffelt) hade inbjudit till kyrkodag i Emanuelskyrkan, den gamla metodistkyrkan, som hade fått hyras för dagen. Dagen inleddes med att biskop Roland Gustafsson installerade pastor Magnus Olsson för församlingsbyggande projektarbete.

Därefter fortsatte högmässa, som leddes av kyrkoherde Jan-Erik Appell, som höll skriftetal över orden: "Sänd ditt ljus och din sanning, må de leda mig, må de föra mig till ditt heliga berg och till dina boningar." Magnus Olsson predikade över Jesu missionsbefallning, Matt. 28:18-20. Genom båda dessa bröders förkunnelse blev vi ställda inför den rannsakande verkligheten och den heliga kallelsen att föra ut evangeliet om riket.

Samarbete mellan Missionsprovinsen och Kffelt

Kyrkodagen hade ordnats av Kffelt men i nära samförstånd med Missionsprovinsen. Det var Kffelt:s ordförande Jan-Erik Appell som ledde gudstjänsten och det var Missionsprovinsens biskop Roland Gustafsson som öppnade dagen med installation. I kallelsen till Magnus Olsson sade biskopen:

Missionsprovinsen i Sverige, i samarbete med Kyrkliga Förbundet för evangelisk luthersk tro, kallar dig, Magnus Olsson, till en missions-tjänst / projektjänst under tiden 15 maj – 14 augusti som pastor för ett nybrottsarbete i Blekinge, framför-

allt i anknytning till påbörjad verksamhet i Karlskrona. Vår bön och förhoppning är att denna nystart på sikt kan fortsätta i en tältmakartjänst i kombination med regionalt och lokalt stöd.

Magnus Olsson är i nuläget anställd av Missionsprovinsen i en tre månaders projektjänst på 60%. Hälften finansieras av Missionsprovinsen och hälften av Kffelt.

Sedan oktober 2014 har undertecknad i regi av Kffelt ordnat bibelstudier i Karlskrona. Det är utifrån dessa sammankomster på de närvarandes ön-

skemål som gudstjänst anordnades den här dagen. Detta har sedan sammanfallit med att pastor Magnus Olsson varit beredd att flytta hem till Sverige. Nu är förhoppningen att det snart växer fram en församling i Karlskronaområdet som blir en koinonia i Missionsprovinsen.

Magnus och Lasma Olsson

Efter studier vid Göteborgs Universitet och Församlingsfakulteten under mitten av 90-talet vägrades Magnus Olsson prästvigning i Svenska kyrkan på välkända grunder. Efter studier i lettiska språket blev Magnus prästvigd för tjänst i Lettlands evangelisk-lutherska kyrka av ärkebiskop Janis Vanags. Där har han tjänstgjort i tre olika församlingar under ca 16 år. Sedan Missionsprovinsen bildades 2003 har han varit s.k. passiv medlem i prästkollegiet.

Magnus är sedan slutet av 90-talet gift med Lasma, född i Lettland. Lasma är kantor och sjuksköterska, som läser svenska för att kunna få tjänst inom den svenska sjukvården. Tillsammans har de två härliga pojkar Samuel och Jona-

tan, 13 resp. nio år, som nu går i svensk skola. Familjen har flyttat till Ronneby, tre mil väster om Karlskrona, där Magnus är född och uppvuxen och har sina föräldrar. Det är en stor gåva för oss i Missionsprovinsen att Magnus och hans familj har flyttat tillbaka till vårt land. Magnus och Lasma brinner för att bygga församling i Blekinge.

Herrens vänner

Vi tror att det är Herren själv som har påbörjat något i Karlskrona, men Han är ju sådan att han oftast använder sig av sina vänner. Några av dessa hans vänner vill jag nämna. Det hela började med att vännen Elin Skjutare, 97 år, ringde mig en dag i somras och frågade om inte Kffelt eller Missionsprovinsen kunde göra något liknande i Karlskrona

som man gjort på många andra håll. Samtidigt kom det en förfrågan från vänner i den lilla byn Ärngisslahytan strax väster om Nybro, om inte de kunde få information om Församlingsfakultetens arbete liksom om Missionsprovinsen. Nu finns det därför en storfamilj/husförsamling av ovanligt och underbart slag med i arbetet för ett församlingsbygge i Blekinge. Kyrkoherde Jan-Erik Appell och hans hustru Anna-Karin, som har varit delaktiga i detta projekt från början på ett härligt sätt, har knutit flera kontakter i gränslandet mellan Skåne och Bleking. Flera personer i eller i närheten av Karlskrona har också kommit med.

Missionsprovinsen fick en speciell "handtryckning" som vi också tror var en fingervisning mot Blekinge. En gammal vän i Ramdala i östra Blekinge, Berthil Adolfsson, utlovade en större donation. Strax efter årsskiftet kom

dessa pengar in på Missionsprovinsens konto. Donatorns önskan var att någon del av pengarna skulle användas till stöd för Församlingsfakulteten och för den Evangelisk-lutherska kyrkan i Kenya. Sedan dessa medel avdelats har medel beviljats för arbetet i Blekinge och för några akuta behov. Men resterande medel ger åt Missionsprovinsen ett extra bidrag, som vi överväger att fördela över de närmaste fem eller sex åren, vilket i så fall ger ett tillskott på över 100 000 kronor för varje budgetår.

Vi tackar Herren för alla hans vänner genom vilka han bygger sin kyrka. Och vi ber, att Han ska fortsätta att kalla på människor för att bygga Hans kyrka, genom förbön, arbete och gåvor.

Bengt Birgersson
Provinssekreterare

Från Finland – Prästvigning i Uleåborg

På Kristi himmelfärds dag höll Missionsprovinsens systerstift i Finland prästvigning. Prästvigningen hölls för första gången i Uleåborg, som är Finlands tredje stad (efter Helsingfors och Tammerfors). Staden ligger i norra delen av landet, tretton mil från Haparanda.

Ordinator var Missionsstiftets biskop Risto Soramies, och vigningsmässan var välbesökt. Enligt Janne Koskela, pastor i S:t Timoteus församling som stod värd för högtiden, deltog 280 personer i mässan. Ordinandi var denna gång fyra till antalet, och hette Hannu Kantoluoto,

Harri Lammi, Pekka Puustinen och Ilkka Pöyry. Ingen av dem kommer att gå in i någon avlönad prästtjänst, utan kommer att tjäna som präster vid sidan av civila arbeten. De kommer att biträda pastorerna i var sin församling, tre av dem i södra Finland och en i

Uleåborg. Ordinandi var också äldre än vanligt, men desto mer erfarna och välmeriterade. Man kan nämna att en av dem, Ilkka Pöyry, har en son som är präst i Missionsstiftet sedan några år tillbaka. På Missionsstiftets initiativ har man på senare år publicerat ett stort antal nyskrivna sånger och psalmer, och vid nattvardsgången sjöngs, förutom gamla välkända psalmer, även två nyskrivna psalmer av Kantoluoto resp. Lammi. Kanske kan någon av dem översättas till svenska och publiceras i Sändebrevet?

Vid middagen på kvällen samtalade undertecknad med Harri Lammi och hans hustru, som berättade att de verkat som missionärer för Folkmissionen i Afganistan under ett 20-tal år. De var i Afganistan under en turbulent tid med

Sovjet-ockupationens slut och taliban-väldets uppgång och fall, dessutom med fyra barn. Går det att bedriva mission under sådana förhållanden borde det gå att nå människor med evangelium i Finland och Sverige av idag, tänker jag.

Allt som allt var det uppmuntrande att få vara med om högtidsdagen, och säkert uppbyggligt för hela församlingen. Det blev en påtaglig manifestation av Kristi kyrkas närvaro hos oss i norr.

Läs mera på Missionsstiftets hemsida:

www.lhpk.fi/sv/

Anders Alapää

Präst i Korpilombolo

Foto: Missionsstiftet i Finland

Missionsprovinsens identitet

Under nästan ett år har *Sändebrevet* varit platsen för en gemensam reflektion kring Missionsprovinsens kyrkliga identitet. Olika aspekter på vårt arv, vår historia och vårt syfte har lyfts fram. I detta nummer har prosten Per-Anders Grunnan skrivit en artikel som ger perspektiv på Kyrkans övernationella karaktär. Läs, begrunda – och ge gärna respons!

Hur manifesteras en, helig, allmänlig kyrka?

I första hand manifesteras Kristi enda Kyrka där Guds ord predikas rent och klart och där sakramenten förvaltas enligt Kristi instiftelse. Kyrkan manifesteras där Kristus är närvarande och det är han inte minst i sina nådemedel. Men som medel för att distribuera evangeliet i ordet och sakramentens form kallade och sände Kristus apostlarna, läs dop- och missionsbefallningen i Mt 28. Vid utsändandet inblåste han sin Ande i de män han utvalt för uppdraget.

Ett världsvitt apostoliskt uppdrag och ämbete

Detta apostoliska ämbete förde sedan apostlarna vidare genom bön och handpåläggning till biskopar och präster, t ex Timoteus och Titus. I Augsбургska bekännelsen 14 och 28 framgår att Ordets och sakramentsförvaltningens ämbete är instiftat av Gud och betydelsen av att vara rätt kallad understryks. Till kyrkans kännetecken hör därmed Guds tjänares ämbete. Men ämbetet har aldrig varit något som bara hör till en

enskild innehavare eller församling. Det är givet för alla platser och tider. Det kommer från en enda sändare och grundare – Kristus själv. Han är den som kallar, sänder och viger. Det är han som handlar när biskopen viger prästen och när dessa sedan förkunnar evangeliet och delar ut himmelskt medborgarskap i dopet och Kristi kropp och blod i nattvarden. Det är Kristus som binder och förlåter synder genom nyckelmakten. I ljuset av detta ser vi kyrkans framväxt. En församling har kommit till när människor blivit döpta och firar gudstjänst. Ett stift avskiljs från ett annat stift när dessa församlingar blivit tillräckligt många. En nations eller folks kyrka blir en egen kyrkoprovins när de får sin egen ärkebiskop. Men tar det slut där?

En världsvid kyrka

Är det verkligen en nytestamentlig kyrkosyn att avgränsa en kyrka helt och hållet utifrån etniska sammansättningar? Kyrkan är väl global? Var det verkligen en tillfällighet att Guds Son

blev människa när Augustus beordrat skattskrivning? Det är inte orimligt att tänka att den romerska freden var en del av Guds försyn för att bereda väg för sin kyrka, såsom ett nät för människofiskare. Fram till 1054 ser vi en enda odelad och apostolisk kyrka, som i den helige Andes kraft växte och kom att prägla områden i tre världsdelar med den kristna tron. I fornkyrkan finns många bibliskt grundade teologer som tappert sökte bevara den ursprungliga tron från heretiker. Under somliga av den gamla kyrkans koncilier samlades biskopar som var lemlästade av tortyr, fångenskap och förföljelse, men som i ödmjukhet, bön om Anden och förankring i det apostoliska budskapet formulerade de bekännelser och koncilibeslut som idag ligger till grund för våra trosbekännelser. Utan dessa forn-tida kämpar och Guds försyn hade vi inte idag kunnat vara lika självklart vissa om vad som kan rymmas inom kristen teologi. När t ex sekter som Jehovas Vittnen hävdar att Jesus inte är sann Gud, så är det en strid som avgjorts redan när Arius avvisades. Med dessa exempel anar vi att kyrkan är något mer än Svenska kyrkan eller Missionsprovinsen i Sverige. Kyrkan är världsvid och detta är vi också kallade att låta vår provins manifesteras.

Kristi Kyrka

Kyrkan är en, eftersom Kristus bara instiftat en kyrka. Kyrkan är helig, eftersom Frälsaren har avskilt och helgat ett

folk i kraft av sitt liv, sin död och uppståndelse. Kyrkan är katolsk, eftersom hon innefattar helheten av vad Gud ger människan i form av nåd och gåvor och att hon rymmer alla folk och personlighetsvarianter. Hon är allmänlig i det att hon omfattar hela uppenbarelsen och förkunnar hela Guds rådslut till nytta för olika själars behov. Och hon är apostolisk genom att hennes uppdrag och ämbete är en fortsättning av den sändning som Kristus en gång gav. Allt är beroende av honom och möjligt genom honom.

Kristi lära i kyrkan

När en kyrkoprovins läromässigt avviker från de fornkyrkliga bekännelsernas förståelse av Guds ord har man lämnat helheten av det kristna budskapet. Det betyder att ju mindre biblisk halt som finns i ett samfunds förkun-nelse, ju mindre kan det samfundet göra anspråk på att kalla sig katolsk, apostolisk eller kristen kyrka. Genom att viga kvinnor till präster och biskopar har man avvikit från Guds ord, Jesu praxis och bud. Genom att viga och välsigna sodomi ställer man sig under samma dom som Sodom och Gomorra. När Svenska kyrkan införde en könsneutral vigselordning antog man därmed en gudstjänstordning. Och gudstjänstordningarna anses enligt samfundets portalparagraf i Kyrkoordningen tillhöra "andra av Svenska kyrkan bejakade dokument". Rätt lära är alltså, enligt de som har juridiska anspråk på

att vara Svenska kyrkan, att förespråka utlevd homofili. Det är naturligtvis inte historiskt eller teologiskt trovärdigt att hävda att ett samfund med en sådan bekännelse skulle kunna kalla sig den "kyrka som först etablerade sig i Sverige". Den kyrkan manifesteras bara på några få platser på lokalplanet. Medan den nya villfarelsen dominerar. Detta är allvarligt, eftersom man inte själv definierar vad som är heligt. Det är Herren som gör det och han har redan gjort det i sitt ord. Det är inte upp till människor att delegera till någon att vara präst, utan det är Kristus som bestämmer kriterierna och vilka han vill kalla. Kontakten uppåt mot Kristus avgör om det som kallas kristet och kyrkligt verkligen är det. Av dessa exempel förstår vi att lärosuccessionen är alldeles avgörande för att Kristi kyrka ska kunna manifesteras. Jesus sa till apostlarna att "de som hör er hör mig". När vi förkunnar apostolisk lära är det Kristus som talar, annars är det bara människotankar och djävulens verk, som Luther brukar uttrycka det. En kyrka behöver manifesteras i sin lära att Kristus är huvudet.

En världsvid andlig gemenskap

Hur ska vi då förstå detta att vi när vi ber tillsammans med andra kristna kan få uppleva den universella kyrkan? Detta är inte en ovanlig upplevelse i en globaliserad värld. För en kristen som ofta känner sig tillhöra en liten isolerad skara, kan mötet med bröder och

systrar i tron få vara till stor nytta och välsignelse. En svindlande vision av Kristi kyrka kommer för våra ögon när vi också såsom representanter för den stridande kyrkan här på jorden firar *eucharistin* tillsammans med den triumferande kyrkan i himmelen. Det är verkligen en manifestation av Kristi Kyrka när han själv står mitt ibland oss och genom sina tjänare säger: Detta är min kropp, detta är mitt blod, till syndernas förlåtelse. Vill du finna Kristus – sök honom där han har lovat att närvara! Vill du veta vem du är – säg mig vem du umgås med? Detta aktualiserar nattvardsgemenskapen. Vem har då vi i Missionsprovinsen nattvardsgemenskap med? Det informella svaret är: de som delar vår bekännelse av t ex realpresensen är välkomna. Det formella svaret är dock dessvärre: Ingen! Missionsprovinsen är kyrkosynsmässigt en hybrid mellan en inomkyrklig rörelse och en egen kyrkoprovinc. Våra stadgar säger att vi är en del av Svenska kyrkans andliga tradition. Den officiella Svenska kyrkan har uttalat att man genom att Missionsprovinsen har egna prästvigningar och biskopar är en egen kyrka. I uttalanden har somliga av oss hävdat att man kan vara ett stift i Svenska kyrkan utan att för den skull tillhöra den kyrkorättsligt reglerade delen av samfundet. Vem har rätt? Missionsprovinsen har fört samtal med andra kyrkor om altar- och predikstolsgemenskap, t ex Missourisynoden i USA. LC-MS menar dock att även om

man ser en samstämmighet i läran, så kan man inte ingå kyrkogemenskap med någon vars kyrkorättsliga status inte är klarlagd. Samma signaler kommer från t ex baltiska kyrkor. Missionsprovinsen har en vigningsgemenskap med sina motsvarigheter i Norge och Finland, men inte heller detta kan egentligen kallas full kyrkogemenskap. Vi står alltså inför ett vägskalet, inför vilket vi behöver fördjupad reflektion kring vad Kyrkan är i ett internationellt perspektiv. Om inte ens de kyrkor som står för samma bekännelse som oss själva kan ingå kyrkogemenskap med oss, ännu mindre Svenska kyrkan med dess nuvarande bekännelse och ledning, förstår vi att bön och samtal är nödvändiga komponenter. Vi behöver verkligen Herrens tydliga ledning för att hans kyrka ska bli synlig också i ett internationellt perspektiv.

Hur kan den enda kyrkan manifesteras? Var börjar man? Hur har ämbetets sändningslinje fungerat sedan kyrkans första tid? Hur har kyrkoprovinserna förhållit sig till varandra? Vilken bundenhet har en i egentlig mening världsvid kyrka av ett regionalt kyrkomöte? Hur kan den rena läran såsom den är uppenbarad i Skriften, sammanfattad i de ekumeniska koncilierna från kyrkans första tid och aktualiserad av våra evangelisk-lutherska bekännelser manifesteras på nytt så att denna ortodoxi manifesterar den enda allmänliga och apostoliska kyrkan?

Per-Anders Grunnan

Prost

Tack och bön

Tacka för

- *Den Helige Andes verk till tröst och liv*
- *Församlingsarbetet i Kvällebackens församling och i Karlskrona*

Bed om / för

- *Biskop Arne och hans hustru*
- *Magnus Olsson och hans familj och tjänst*
- *Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Kenya (ELCK)*
- *Missionsprovinsens ekonomi och administration*
-

Kalendern 2015

- 30/5 *Sammanträde med Konsistoriet*
- 13/6 *Sammanträde med Missionsrådet*

